

Hồi 27

Tiếng Nói Của Quỷ

Đồng không biết ngắt đi như thế bao lâu. Nghệ Thường giật mình tỉnh dậy.
Thứ nhất nàng kêu la: La Hán.

Một giọng quen thuộc đáp lại bên tai.

- Cô nương, tỉnh dậy đi, không có La Hán đây.

Nàng hé mắt và màu sắc thứ nhứt mà nàng trông thấy là: vàng!

Màu vàng của áo quần.

Chính màu vàng quái ác đó làm cho nàng to đôi mắt, người nàng thấy trước mặt là: Lệ Tam Tuyệt!

Nàng hoảng hốt kêu lên:

- Người...lại là người.

Nàng nhận ra nàng đang nằm và Lệ Tam Tuyệt đang ngồi sát bên.

Nàng kinh khiếp ngồi bật dậy, nhưng Lệ Tam Tuyệt đã chặn lại bằng cánh tay hộ pháp của hắn.

Y như một trụ đá ngàn cân dần dần trên chiếc gối gòn, hắn nói giọng hẩn bình tĩnh như không:

- Cô nương mới vừa tỉnh được, không nên cử động mạnh.

Nghệ Thường vừa thẹn vừa sợ, nàng cố vùng vẫy, nhưng cánh tay của Lệ Tam Tuyệt như trụ núi, càng vùng vẫy, nàng càng thấy bất lợi, nàng phải nằm im, nước mắt trào ra.

Nàng thét lớn, nhưng giọng của nàng đã

- Lấy tay ra, người hãy lấy tay ra.

Làm như bây giờ mới thấy mình “vô lý” Lệ Tam Tuyệt ‘a’ một tiếng nho nhỏ và rút tay về.

Không biết hắn có phải cố ý làm ra vẻ như thế hay không, chỉ thấy mặt hắn hơi ửng đỏ.

Nghệ Thường cố sức ngồi dậy thật mạnh và thụt lùi lại thật nhanh nhưng nàng vừa lui lại thì bị đội ngay ở sau lưng nàng nhìn lại thấy bức tường.

Bây giờ, Nghệ Thường mới nhìn quanh, nàng nhận ra mình đang ở trong một toà cổ miếu.

Hình như ngôi miếu này đã lâu rồi không người lai vãng, không ai ngó ngang tới, cho vì thế mà tường long ngói đổ, những khung cửa đều đã lỏng dính.

Trên trần đầy đầy những mạng nhện, dưới đất bụi đọng chồng từng lớp.

Bây giờ có được nửa cây đèn sáp, cây đèn ló tim hình như đã được đốt lên lâu rồi, Bên ngoài trời tối đen như mực không thấy một ánh đèn.

Nghệ Thường nhớ lại lúc ở khách điểm chạy ra thì trời vừa mới tối, lúc đó thành Trường An vừa mới đổ đèn.

Bây giờ không biết là đã đến giờ nào và cũng không biết đây là ở nơi đâu?

Hình như bây giờ thì Lê Tam Tuyết cũng đã lấy lại sự bình tĩnh, hấn cũng đã khôi phục vẻ lạnh lùng gần như tàn khốc của hấn, hấn nói:

- Cô nương một mình nằm xỉu giữa đường, đang đêm lại không một người ngó tới, tôi không thể đành lòng, tôi đưa cô nương về đây.

Nghệ Thường cũng cố hết sức để giữ vẻ bình tĩnh, nàng biết bây giờ có hoảng sợ cũng chẳng làm được gì trái lại, bình tĩnh để đối phó với một sự thực, sự thực đó nàng chưa biết như thế nào nhưng nàng tin chắc vô cùng bất lợi cho nàng, nàng hỏi:

- Đây là đâu?

Lê Tam Tuyết đáp:

- Đây là một miếu hoang, cách thành Trường An chừng mười dặm.

- Mười dặm?

Trời ơi, làm sao lại như thế?

Nghệ Thường nghe tim mình nặng xuống, đối với La Hán, bây giờ, nàng thấy như cách cả ngàn dặm đường xa!

Không biết bằng vào một sức lực tiềm tàng nào, Nghệ Thường vụt đứng phắt lên.

Nhưng nàng vừa đứng lên thì cánh tay ngàn cân của Lê Tam Tuyết đã đè lên vai nàng, muốn hay không, nàng cũng phải ngồi trở lại.

Nàng thụt mình về phía sau cho bàn tay của Lê Tam Tuyết vượt khỏi vai, nàng hỏi giọng hơi hằn học:

- Các hạ làm gì thế?

Đáng lý nàng gọi tiếng 'ngươi' nhưng nàng kịp nghĩ không nên, trong trường hợp này, bất cứ sự việc ra sao, phải hết sức tránh chuyện khiêu khích.

Lê Tam Tuyết hỏi lại:

- Cô nương định đi đâu?

Nghệ Thường đáp:

- Tôi đi tìm La Hán.

Lệ Tam Tuyệt lắc đầu:

- Tốt hơn hết là cô nương không nên manh động vì trời bây giờ đã khuya rồi.

Nghệ Thường nói:

- Tôi không sợ.

Lệ Tam Tuyệt làm thinh.

Nghệ Thường nói:

- Các hạ hãy để tôi đi.

Lệ Tam Tuyệt vẫn làm thinh.

Nghệ Thường bỏ chân đứng xuống.

Lệ Tam Tuyệt lại đưa tay ra, giọng hẩn lạnh băng băng:

- Tôi không thể để cho cô đi, gã họ Bạch đã làm cho tôi nếm mùi đau khổ đó.

Hắn đưa tay giật vạt áo của Nghệ Thường.

Không còn chỗ thụt lui, cũng không thể tránh thoát bàn tay hung bạo, Nghệ Thường thét lớn:

- Người...người muốn làm gì?

Nàng cố tránh sáng giọng từ đầu, nhưng bây giờ thì nàng không còn dần được nữa...

Ánh mắt của Lệ Tam Tuyệt loé sáng đến rợn người.

Tay hẩn vạt đưa lên nắm lấy vạt áo nàng và giật mạnh.

Nghệ Thường hoảng sợ vùng vẫy nhưng không thoát ra khỏi đôi tay rắn chắc của hẩn.

Nàng quát lên, giọng lạc đi:

- Nếu người còn làm như thế ta sẽ chết để giữ trọn lòng với La Hán.

Sau đó, thành linh, quả là chuyện thành linh vánh môi hẩn nhếch lên để lộ cái cười tàn khốc của Lệ Tam Tuyệt, đôi mắt rực lửa của hẩn cùng lúc tan biến đi đâu mất, bàn tay đang trên đà huỷ hoại đang nắm vạt áo của Nghệ Thường từ từ lỏng dần rồi buông hẩn. Cuối cùng, hẩn vạt tay về và giọng hẩn run run:

- Tôi không làm thương hại đến nàng, nhưng ta cũng không thể tha nàng.

Nghệ Thường vạt mở mắt ra thật lớn:

- Tại sao?

Lệ Tam Tuyệt đáp:

- Ta đã nói rồi, ta không được nàng thì không ai được cả.

Nghệ Thường nói:

- Về phương diện cảm tình, nó không phải có thể ép buộc mà được, hai con người không có cảm tình, nhứt là có một người lại ghê tởm chán ghét thì ở chung với nhau có thú vị gì đâu?

Lệ Tam Tuyệt nói:

- Ta không cần những cái đó, ta không xem chuyện đó vào đâu cả.

Nghệ Thường gặng lại:

- Người tưởng rằng người có thể giữ được ta hay sao?

Lệ Tam Tuyệt vẫn nói bằng một giọng trầm trầm:

- Ta rất biết nàng là người của Bạch Liên Giáo trước kia, nàng có biết phép thuật, thứ phép thuật không thể làm hại gì được nhưng có thể dùng để thoát thân nhưng thứ đã bây giờ nàng không thể nào dùng được nữa, nếu không tin, nàng cứ thử xem.

Nghệ Thường lắng lặng tập trung tinh thần lại, đó là sự cần thiết khi muốn dùng phép thuật, đã thôi miên, hoặc để 'mờ mắt' con người, thế nhưng nàng vùng biến sắc.

Nàng cắn răng không nói, nàng hiểu ngay rằng Lệ Tam Tuyệt đã biết cách phá và bây giờ thì nàng mới hoàn toàn thất vọng...

Lệ Tam Tuyệt cười:

- Ta chỉ nghe nói thôi, nghe nói rằng muốn trừ phép thuật của Bạch Liên Giáo, thì phải làm cho lưỡi của họ dính máu người khi nãy ta thử nhưng không ngờ lại đúng như thế!

Nghệ Thường cúi mặt thở dài...

Bây giờ thì nàng không còn bình tĩnh được nữa, nàng không cần chuyện pháp thuật của Bạch Liên Giáo, nàng định không dùng nó nữa, nhưng khốn nỗi, bây giờ nàng cần đi tìm La Hán...

Như đoán được ý nàng, Lệ Tam Tuyệt cười gằn:

- Nàng đừng hy vọng mất công, kiếp này ta quyết chẳng xa nàng, ta quyết bắt nàng phải ở mãi bên ta, ta đi đâu nàng phải theo đến đó mãi mãi suốt đời như thế.

Nghệ Thường vụt nổi cơn giận dữ, nàng gằn giọng:

- Người đừng hy vọng chuyện đó uống công! Chắc người biết ta không sợ chết chớ?

Lệ Tam Tuyệt cười khẩy:

- Nàng lại đem cái chết đến dọa ta à? Vô ích, không ai có thể làm nàng chết được. Ta rất yên tâm, chính nàng cũng không muốn chết, vì trong lòng nàng còn có hình

bóng của La Hán, chưa chết là nàng còn có cơ hội gặp lại hắn, nhưng nếu chết đi rồi thì...vĩnh viễn.

Câu nói của hắn thật như đã xoá phủng lòng nàng.

Nàng chết rồi là hết, nhưng nàng đâu có chịu 'chết' một cách dễ dàng như thế! Nàng là cô gái có nhiều nghị lực, thời gian cô út khi nhỏ, thời gian lớn lên trong Bạch Liên Giáo, đã làm cho nàng cứng rắn hơn lên, nếu nàng chưa bị nhục thì nàng vẫn còn hy vọng là không khi nào nàng chịu chết.

Nghệ Thường nhìn sững Lê Tam Tuyết, giọng nàng có vẻ ngạc nhiên:

- Nhưng...người muốn gì...người định làm gì?

Lê Tam Tuyết nói như đinh đóng:

- Ta đã nói rồi, ta không được thì không ai được cả.

Nghệ Thường hỏi:

- Người không sợ La Hán tìm đến giết người sao?

Lê Tam Tuyết nhếch môi cười khinh dễ:

- Bất cứ ngày nào trong lòng của La Hán cũng có hình bóng của nàng thì ngày đó hắn không phải là đối thủ của ta, tuy bây giờ nàng và hắn cách rời nhau, nhưng nàng vẫn còn ngự trị trong lòng hắn, mãi mãi không làm sao tiêu được, mãi mãi cho đến ngày hắn chết.

Ngưng một giây để cười cười, giọng cười như nắm chắc phần thắng lợi, Lê Tam Tuyết nói tiếp:

- Hắn không thể tìm đến là may cho hắn, một khi hắn tìm đến là phải chết, chớ không phải ta.

Nghệ Thường rùng mình.

Câu nói Lê Tam Tuyết không phải là câu nói gượng gạo, hắn nói thật đúng. Lý Đức Uy cũng đã nói như thế. Nàng cũng thừa hiểu như thế.

Nàng buông một câu hỏi gióng:

- Người hãy còn có chủ nhân. Không lẽ người không gặp chủ nhân của người nữa hay sao?

Lê Tam Tuyết rùn vai:

- Chỉ cần có nàng ở bên ta thì tất cả trên đời này, bất cứ cái gì, ta cũng không cần nữa, bất cứ người nào ta cũng không màng. Vả lại, khi mà ta được nàng, ta trở về với chủ nhân có thêm một người cũng có sao đâu?

Trầm ngâm một lúc, Nghệ Thường hỏi:

- Người định ở mãi trong tòa miếu cũ này hay sao?

Lệ Tam Tuyệt đáp:

- Cái đó cũng còn tùy ở tình hình, cũng có thể buổi sáng ở đây, buổi chiều dời đi nơi khác, nhưng cho dầu dời như thế ta cũng không đi ra khỏi Trường An.

Nghệ Thường hỏi:

- Tại làm sao người không chịu rời khỏi Trường An.

Lệ Tam Tuyệt đáp:

- Ta cần phải giết cho được La Hán.

Nghệ Thường cau mặt:

- Tại làm sao người lại muốn giết hấn? Hấn và người vốn đã không thù oán, thêm vào đó, hấn đã hơn một lần, hấn không có ý giết người?

Lệ Tam Tuyệt nghiêng răng:

- Hấn không thù, hấn không giết ta nhưng hấn đã làm cho ta thống khổ.

Nghệ Thường chắc lưỡi:

- Bây giờ người đã không làm cho hấn khổ đó hay sao?

Lệ Tam Tuyệt lắc đầu:

- Không, hôm trước, trước mặt ta, hấn cố nhiên dẫn nàng đi, nhưng nay thì ta được cô trong khi hấn không ngó ngang đến cô, hấn bỏ rơi cô như thế thì chưa được.

Nghệ Thường nói:

- Không phải hấn dẫn ta đi mà do ta tự nguyện.

Lệ Tam Tuyệt nói:

- Đó mới chính là nguyên nhân mà ta cần giết hấn, nếu không có hấn thì ngày hôm ấy nàng nhút định theo ta.

Nghệ Thường lắc đầu:

- Người đã lầm rồi, nếu không có hấn thì hôm đó ta tuyệt cũng chẳng theo người.

Lệ Tam Tuyệt nói:

- Bây giờ mà nàng còn nói cái câu ấy ra cũng đã quá trễ rồi, và cũng không đúng như tình hình lúc đó, thật thì sao? Thật thì hôm đó nàng đã có ý muốn theo ta, nhưng hấn cản lại, hấn không cho nàng đi.

Nghệ Thường cau mặt:

- Thế sao bây giờ người không đi tìm giết hấn?

Lệ Tam Tuyệt lắc đầu:

- Bây giờ chưa phải lúc, ta còn chờ cơ hội.

Nghệ Thường dọ dẫm:

- Tại vì bây giờ thương thế của người chưa hoàn toàn bình phục.

Lệ Tam Tuyệt nhún vai:

- Hai vết thương ấy mà có nghĩa lý vào đâu? Nhưng tại vì bây giờ chính là lúc mà sát khí của hấn đang như lò lửa đang hừng, ta chờ cho nó xẹp xuống rồi ta mới đi tìm hấn.

Nghệ Thường hỏi:

- Tại làm sao người biết hiện tại sát khí của hấn đang hừng?

Lệ Tam Tuyệt đáp:

- Nếu sát khí của hấn không phải đang hừng, thì hấn không giết người hàng loạt như thế ấy, chẳng cần nhìn thấy hấn giết người là ta biết ngay sát khí của hấn đang thịnh lắm.

Nghệ Thường hỏi:

- Người thấy hấn giết người?

Lệ Tam Tuyệt lắc đầu:

- Không, bất cứ nơi nào ta cũng đều chậm đi một phút, ta đến thì thấy người còn chảy máu nhưng hấn thì đã đi rồi.

Nghệ Thường nói:

- Thế thì làm sao người lại biết hấn đã giết người?

Lệ Tam Tuyệt đáp:

- Đó là lỗi tại thanh “Tử Kim Dao” của hấn đáng lý nó không nên bén quá như thế, đó cũng là lỗi do nơi công lực khá thâm, nó làm cho người không tài nào chống cự lại mà cũng không tránh kịp. Bằng vào thủ pháp giết người của hấn, người nào cũng giống người nào, cũng đều bị tiện làm đôi, đó cũng chính là chuyện bộc lộ sát khí đang thịnh của hấn.

Nghệ Thường có vẻ khinh khỉnh:

- Người cũng sợ sát khí ấy nữa sao?

Lệ Tam Tuyệt cười:

- Phàm là người đã học, bất cứ ai cũng đều biết phải cần tránh sát khí của đối phương đang thịnh, phải tìm khi người ta đang bị giảm sút, chỉ trừ khi nắm chắc phần thắng trong tay thì người ta mới không kiêng cữ.

Nghệ Thường gặng lại:

- Nghĩa là người không bao giờ nắm chắc được phần thắng hấn trong tay?

Lệ Tam Tuyết trầm giọng:

- Ta không phản nhận điều đó, nếu trong trạng thái bình thường, ta vẫn không phải là đối thủ của hấn.

Nghệ Thường thử nói một câu:

- Ta thường nghe người ta bảo rằng anh hùng thường hay tiếc anh hùng...

Lệ Tam Tuyết chận ngang:

- Hấn hoặc giả có thể là anh hùng, còn ta thì không phải nếu có thể thì cũng chỉ là ‘niểu hùng’. Niểu hùng với anh hùng có chỗ giống nhau mà cũng nhiều chỗ khác nhau.

Con người của Lệ Tam Tuyết có nhiều điểm hơi lạ, chẳng hạn như những câu nói như thế, chứng tỏ hấn thật là trung thực.

Nghệ Thường hỏi:

- Như chuyện người đối xử với ta...

Lệ Tam Tuyết nói ngay:

- Người anh hùng thì không làm như thế, nhưng “niểu hùng” thì dám mà không hề áy náy.

Trầm ngâm một lúc, Nghệ Thường nói:

- Người nên biết rằng một khi người đã giết hấn rồi thì ta cũng không bao giờ chịu theo người.

Lệ Tam Tuyết nói:

- Điều đó không ai có thể nói trước, nó thuộc vấn đề thời gian, biết đâu trong những ngày tháng gần bên ta, nàng lại chẳng động tình.

Nghệ Thường nhếch môi:

- Người nên nhớ rằng ta vốn không phải hạng sớm Tần tối Sở, ta không phải là đứa con gái dễ có hai lòng.

Vành môi của Lệ Tam Tuyết nhếch lên một cách tàn khốc, hấn nói:

- Bằng vào một câu nói đó của nàng, càng tăng thêm sự quyết tâm của ta giết hấn.

Nghệ Thường hỏi:

- Cứ theo lập luận của người, thì nếu trong lòng ta không có hấn, ta không màng gì đến hấn nữa thì người sẽ không giết hấn?

Lệ Tam Tuyết đáp:

- Cũng có thể...nhưng, điều đó phải là thật, cần phải xuất phát từ nội tâm của nàng mới được.

Nghệ Thường hỏi:

- Người làm sao có thể biết rằng thật hay là giả?

Lệ Tam Tuyệt đáp:

- Chuyện gì khác thì có thể ta không biết được thật hay là giả, nhưng về phương diện tình, ta đủ thông minh để phán đoán không hề sai chạy.

Nghệ Thường buột miệng hỏi:

- Hình như người rất am hiểu về chuyện tình lắm phải không?

Lệ Tam Tuyệt cười, nụ cười của hấn có phần cay đắng:

- Dưới con người của nàng, người như thế nào mới hiểu được tình? Con người như thế nào không hiểu được tình?

Nghệ Thường đáp:

- Ít nhất là những con người tâm địa tàn nhẫn, hiếu sát, những con người như thế không thể hiểu được tình.

Lệ Tam Tuyệt lắc đầu:

- Nàng đã lầm rồi, con người ngoài mặt càng lạnh lùng tàn khốc đến đâu, trong lòng họ cảm tình càng phong phú và cũng chính họ là con người hiểu rõ chữ 'tình' hơn ai hết đó.

Nghệ Thường lắc đầu:

- Một con người hiểu được như thế nào tình, con người đó nhất định không bao giờ đoạt người yêu của kẻ khác.

Lệ Tam Tuyệt nhướng mắt:

- La Hán đoạt người yêu của ta chớ đâu phải ta đoạt người yêu của hấn?

Nghệ Thường nhếch môi:

- Ít nhất, một con người đã hiểu được tình như thế nào, người ấy phải nhận rõ tình không thể có chuyện ép buộc mà được.

Lệ Tam Tuyệt mỉm cười:

- Nhưng ta đâu có ép buộc ai?

Nghệ Thường nhướng mày:

- Người bắt ép ta phải ở lại đây không cho ta đi, như thế không phải đã ép buộc hay sao?

Lệ Tam Tuyệt nói:

- Ta muốn nàng theo ta nhưng ta đâu có buộc tình? Ta chỉ nhận rằng nếu nàng cùng chung đụng với ta một thời gian, nàng sẽ có thể động tình thế thôi.

Nghệ Thường gần lại:

- Nhưng nếu ta mãi mãi không hề động tình đối với người thì sao?

Lệ Tam Tuyệt cười:

- Chuyện đó bây giờ khó nói được, khi ta giết La Hán rồi, lúc bấy giờ không còn ai là địch thủ của ta, lúc đó nàng có động tình với ta hay không, điều đó không thành vấn đề quan hệ.

Nghệ Thường cau mặt:

- Người nói như thế nghĩa là sao?

Lệ Tam Tuyệt làm thinh.

Nghệ Thường gần lại:

- Ta nói người có nghe không?

Lệ Tam Tuyệt đáp:

- Ta đang đối diện với nàng đây, đôi bên chỉ cách trong gang tấc, làm sao lại có chuyện ta không nghe nàng nói chứ.

Nghệ Thường hỏi:

- Thế sao người không trả lời?

Lệ Tam Tuyệt đáp:

- Ta không nói. Vì ta không có cách làm cho nàng nghe theo, phục theo thế thì ta có nói cũng không ích lợi.

Nghệ Thường nói:

- Luận điệu của người không phải riêng ta không phục, mà chắc chắn có nhiều người không phục nữa chứ.

Lệ Tam Tuyệt nói:

- Ta không cần đến người nào khác, miễn thấy đúng là được, bất cứ cái gì mà ta đã thấy đúng thì ta không cần đến người khác nói đúng hay sai.

Nghệ Thường cau mặt:

- Trong đời, ta chưa từng nghe nói có người nào như người cả...

Lệ Tam Tuyệt nói:

- Nhưng khi biết ta như thế thì sao?

Nghệ Thường đáp:

- Ta càng chán ghét ghê tởm người hơn nữa.

Lệ Tam Tuyệt cười:

- Cái đó tùy nàng.

Nghệ Thường nhìn thẳng vào mặt Lê Tam Tuyết và hình như muốn nhón lại ý của con người kỳ dị:

- Ta hỏi người một điều, rất mong người nói thật, vừa rồi người định làm hại ta, nhưng sao người lại thay đổi chủ ý như thế?

Lê Tam Tuyết đáp:

- Chuyện đó rất đơn giản bởi vì làm như thế cũng không thích thú, ta đợi bao giờ nàng tình nguyện hiến dâng, bởi vì theo ta trước sau gì rồi nàng cũng thuộc về ta.

Nghệ Thường gặng lại:

- Thật như thế chứ không phải do lương tâm của người sống dậy sao?

Lê Tam Tuyết nhún vai:

- Một con người có đầy đủ can đảm để hành động như ta thì không bao giờ có thể nói đến hai tiếng "lương tâm".

Nghệ Thường hỏi:

- Người tin chắc rằng có một ngày nào đó, ta sẽ tình nguyện hiến dâng cho người sao?

Lê Tam Tuyết đáp:

- Cũng có thể có mà cũng có thể không, trên đời không có cái gì chắc cả, mà chính vì cái 'không có gì chắc cả' đó, cho nên ta cứ đợi, vì không chắc nàng cứ kiên tâm. Nhưng nói chung bao giờ ta còn hơi thở thì lúc đó nàng không thể xa ta được.

Nghệ Thường không nói, nàng cứ nhìn Lê Tam Tuyết chằm chằm.

Nàng không thể gọi là kém thông minh, nhưng thật sự thì nàng không làm sao thấu triệt được thâm ý của con người đối diện lạ lùng này.

Nàng cũng thừa biết chỉ bằng vào sức của nàng không, thì chắc chắn không làm sao có thể thoát khỏi tay hắn.

Nàng chỉ còn hy vọng vào người khác, cái mà lòng quả cảm của con người không cho phép, thế nhưng ở vào trường hợp của nàng khó làm hơn được.

- - o O o - -